

— või teise võimalusena saata Kohtuasi, milles on esitatud apellatsioonkaebus, tagasi esimesse kohtuastmesse teisele kohtukoosseisule uue sisulise otsuse tegemiseks.

Väited ja peamised argumendid

Vaidlustatud määrus on ebaseaduslik eelkõige järgmistel põhjustel: a) lepinguvälist vastutust puudutavate õiguspõhimõtete ekslik, väär ja ebamõistlik tõlgendamine ja kohaldamine, samuti seda käsitleva Euroopa Liidu Kohtu praktika põhistamata ja ebaloogiline eiramine; b) põhjenduse täielik puudumine, ilmselge kaalutusviga, faktiliste asjaolude ebaõige tõlgendamine ja moonutamine, hageja esitatud tõendite eksitav, mittetäielik ja ekslik hindamine, *clare loqui* kohustuse rikkumine, ühitamatus, kategoorilisus, meelevaldsus, ebaloogilisus, ebamõistlikkus ja mõistusevastatus; c) vaidluse kesksetes küsimustes otsuse tegemata jätmine ja uurimistoimingute täielik tegemata jätmine Üldkohtu poolt; d) kohtu seisukohtade põhjendamise kohustuse täitmisest hoidumine, kaasa arvatud tõendite, üldiselt teadaolevate asjaolude, kogemuse ja taju hindamise küsimustes; e) kohtus tõendamise koormise tekkimist ja jaotust käsitlevate õiguspõhimõtete ekslik, väär ja ebamõistlik tõlgendamine ning kohaldamine.

Deutsche Post AG 27. septembril 2010 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (esimene koda) 14. juuli 2010. aasta määruse peale kohtuasjas T-570/08: Deutsche Post AG versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-463/10 P)

(2010/C 328/32)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Deutsche Post AG (esindajad: advokaadid J. Sedemund ja T. Lübbig)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

- tühistada täielikult Üldkohtu (esimene koda) 14. juuli 2010. aasta vaidlustatud määrus kohtuasjas T-570/08;
- lükata tagasi komisjoni poolt Üldkohtu menetluses esitatud vastuvõetamatuse vastuväide;
- tühistada Euroopa Komisjoni 30. oktoobri 2008. aasta otsus, mis on tehtud määruse (EÜ) nr 659/1999 artikli 10 lõike 3 alusel ja puudutab „Teabe esitamise korraldust” menetluses „Riigiabi C 36/2007 — Saksamaa: Deutsche Post AG-le antud riigiabi”;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Käesoleva apellatsioonkaebuse ese on Üldkohtu määrus, millega viimane lükkas vastuvõetamatuse tõttu tagasi apellandi kaebuse Saksamaa Liitvabariigile suunatud komisjoni 30. oktoobri 2008. aasta korralduse peale teabe esitamiseks seoses apellandile antud riigiabi menetlusega.

Käesoleva apellatsioonkaebuse keskseks küsimuseks on see, kas ja millistel tingimustel võib vaidlustada komisjoni poolt määruse (EÜ) nr 659/1999 artikli 10 lõike 3 alusel tehtud otsust teabe esitamise nõudmise kohta. Apellandi arvates on kaebus sellise otsuse peale vastuvõetav, kui selles vaidlustatakse kinnipidamist määruse nr 659/1999 artikli 10 lõikes 3 ettenähtud menetlusõiguslikest tingimustest ning soovitud teabe vajalikkust.

Üldkohus leidis aga, et selline kaebus ei ole vastuvõetav eelkõige seetõttu, et otsusel teabe esitamise nõudmise kohta puudub õiguslik toime. Tegemist on üksnes vahepealse meetmega, mis on abiks lõpliku otsuse tegemisel.

Apellant esitab viis apellatsioonkaebuse põhjendust:

1. Üldkohus jättis vaidlustatud määruses tähelepanuta, et otsus teabe esitamise nõudmise kohta allub liidu siduva õigusaktina Euroopa Kohtute kontrollile. Liikmesriik on määruse nr 659/1999 vana redaktsiooni artikli 10 lõike 3 kohaselt koosmõjus ETLT artikli 288 lõikega 4 ning ELL artikli 4 lõikest 3 tuleneva lojaalse koostöö põhimõttega kohustatud esitama nõutud teabe. Kuna liikmesriik peab selle otsuse täitma, kantakse see teabe esitamise kohustus otseselt üle apellandile, kelle (ainu)valduses nõutud teave on.
2. Lisaks ei arvestanud Üldkohus, et liidu õiguses ette nähtud õiguskaitsse garantiiga on kokkusobimatu see, kui iga liikmesriik ning iga otseselt puudutatud ettevõtja peaks esitama igasuguse komisjoni poolt määruse nr 659/1999 artikli 10 lõike 3 alusel nõutud teabe, seejuures arvestamata, kas üleüldse on täidetud artikli 10 lõikes 3 ettenähtud menetlusõiguslikud tingimused ning kas nõutud teave omab üldse mingit seost riigiabi kontrolli menetluse eesmärgiga.

3. Üldkohus tõlgendas vääralt määruse nr 659/1999 artikli 10 lõiget 3 ning artikli 13 lõike 1 kolmandat lauset, kui ta ei tunnustanud, et otsusel teabe esitamise nõudmise kohta on ka seetõttu otsene mõju liikmesriikide ja puudutatud ettevõtjate õiguslikule seisundile, kuna määruse nr 659/1999 artikli 13 lõike 1 kolmas lause võimaldab komisjonil juhul, kui teabe esitamise korraldust ei järgita, teha otsus kättesaadava teabe põhjal. Selline tõendamise kergendamise komisjoni osas tähendab puudutatud ettevõtjale tema menetlusliku seisundi olulist halvendamist, mistõttu on viimane enda õiguste kaitseks faktiliselt kohustatud nõutud teabe esitama.
4. Komisjon tegi vea õiguslikul hindamisel ka selles, et ta eitas teabe esitamise korralduse otsuse õiguslikku toimet argumenta, et tegemist on üksnes vahepealse meetmega lõpliku otsuse tegemise ettevalmistamisel. Seejuures ei arvestanud Üldkohus, et vaidlustamise võimalus ei välista seda, et võimalik vahepealne meede — nagu näiteks määruse nr 659/1999 artikli 10 lõike 3 alusel tehtud otsus — võib omada iseseisvaid kahjulikke õiguslikke tagajärgi.
5. Lõpuks jättis Üldkohus tähelepanuta, et komisjoni õigusrikumisi teabe esitamise korralduse otsuse tegemise raames ei ole võimalik piisavalt vaidlustada kaebuses lõpliku otsuse peale, eelkõige, kuna siis ei ole võimalik tugineda puudulikele asjaoludele. Lisaks võib õigusvastase teabe esitamise korralduse juba eelnev vaidlustamine tähendada puudutatud ettevõtjale — nagu käesoleval juhul — siiski olulisi ajalisi ja rahalisi kulutusi.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Landgericht Gießen (Saksamaa) 28. septembril 2010 — Kriminaalasi Baris Akyüz'i süüdistuses

(Kohtuasi C-467/10)

(2010/C 328/33)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Landgericht Gießen

Põhikohtuasja kriminaalmenetluse pool

Baris Akyüz

Eelotsuse küsimused

Kas

- a) nõukogu 29. juuli 1991. aasta direktiivi 91/439/EMÜ juhilubade kohta (¹) artikli 1 lõiget 2 koostoimes artikli 8 lõike 4 teise lõiguga
- b) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/126/EÜ juhilubade kohta (uuestisõnastamine) (²) artikli 2 lõiget 1 koostoimes artikli 11 lõikega 4

tuleb tõlgendada nii, et

1. liikmesriik (vastuvõttev liikmesriik) ei või keelduda tunnustamast oma territooriumil teises liikmesriigis (juhiloa väljastanud liikmesriik) väljastatud juhiluba, kui juhiloa omandamisele juhiloa väljastanud liikmesriigis on eelnenud juhiloa väljastamisest keeldumine vastuvõtvas liikmesriigis põhjusel, et sõiduki ohutuks juhtimiseks nõutavad füüsilised ja vaimsed eeldused puudusid;
2. juhul kui esimesele küsimusele tuleb vastata jaatavalt: liikmesriik (vastuvõttev liikmesriik) ei või keelduda tunnustamast oma territooriumil teises liikmesriigis (juhiloa väljastanud liikmesriik) väljastatud juhiluba, kui juhiloa omandamisele juhiloa väljastanud liikmesriigis on eelnenud juhiloa väljastamisest keeldumine vastuvõtvas liikmesriigis, kuna sõiduki ohutuks juhtimiseks nõutavad füüsilised ja vaimsed eeldused puudusid ning juhiloal olevate andmete, juhiloa väljastanud liikmesriigi esitatud muu vaidlustamata teabe või muude kaheldamatute andmete, eelkõige juhiloa omaniku enda esitatud andmete või vastuvõtva liikmesriigi esitatud muu kindla teabe alusel on tuvastatud, et rikutud on direktiivi 91/439/EMÜ artikli 7 lõike 1 punktis b ja direktiivi 2006/126/EÜ artikli 7 lõike 1 punktis e sätestatud alalise elukoha nõuet;

— juhul kui muud kaheldamatud andmed, eelkõige juhiloa omaniku enda esitatud andmed või vastuvõtva liikmesriigi esitatud muu kindel teave ei ole piisavad: kas Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika tähenduses loetakse teave pärinevaks juhiloa väljastanud liikmesriigilt ka siis, kui liikmesriik ei ole seda esitanud vahetult, vaid see tuleneb kaudselt sellisele teabele tugineva kolmanda isiku, eelkõige juhiloa väljastanud riigis asuva vastuvõtva riigi suursaatkonna teatisest;

3. liikmesriik (vastuvõttev liikmesriik) ei või keelduda tunnustamast oma territooriumil teises liikmesriigis (juhiloa väljastanud liikmesriik) väljastatud juhiluba, kui juhiloa väljastanud liikmesriigis olid juhiloa omandamise vormilised nõuded küll täidetud, kuid on siiski tuvastatud, et isik viibis selles liikmesriigis üksnes juhiloa omandamise eesmärgil, mitte